54e jaar — Nr 38. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 30 Maart 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement:
Drie maal per week 3 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooruitbetaalbaar.
Aankondigingen: 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TWEEDE BLAD.

TONGEREN, DEN 30 MAART 1907.

REDEVOERING

VAN DEN
Heer HELLEPUTTE
UITGESPROKEN
OP 5 AUGUSTUS 1906
BIJ DE PLECHTIGE ONTHULLING
VAN HET
Gedenkteeken op Groenlage.

(SLOT.)

Ons land is onafhankelijk. Wij zullen die onafhankelijkheid handhaven ten prijze van ons goed en bloed.

Ons volk is vrij, meer dan welk ander volk. Wij zullen onze vrijheden met zorg bewaren, verdedigen tegen alle aanvallen en laten zien dat zij met vrede en orde, met vooruitgang op stoffelijk en zedelijk gebied kunnen gepaard gaan.

Ons volk is godsdienstig; wij zullen den godsdienst in eere houden als den noodzakelijken grondslag van vrijheid en orde, van vrede en vooruitgang.

Ons volk is gelukkig; wij zullen ijveren, opdat het peil van welvaart nog hooger stijge. Er zijn er nog, die ondanks eenen standvastigen arbeid te moeilijk een menschelijk leven kunnen leven.

Wij zullen niet vergeten, dat het doel van alle staatkunde is te zorgen voor het geluk van het grootste getal, en dat in een land, zoo bedrijvig als het onze, het grootste getal altijd de werkende stand zal zijn.

Ons volk heeft, trots al de vreemde invloeden, die het heeft ondergaan, ons volk heeft tot nu zijnen eigen aard bewaard. Wij zullen zorgen, wij moeten zorgen, dat het niet verbastard worde.

De verbastering is het grootste gevaar van heden. Zij is de zwarte wolk voor onze toekomst. Het werktuig der verbastering is het invoeren van eene vreemde letterkunde, van vreemde gedachten, vreemde gebruiken, vreemde zeden.

Dat moeten wij afweren.

* * *

Het eerste gevolg van de zegepraal van 1302 was de uitbreiding van het gebruik der Vlaamsche taal in Vlaanderland.

De geschiedschrijvers leeren ons en de oorkonden bewijzen, dat terzelfdertijd het land, het volk en de taal vrijgevochten werden.

Gij weet, MM., hoe de rechten der landtaal later steeds gehandhaafd werden.

Sprekende van de vragen, door de staten van Vlaanderen eene eeuw later aan Jan zonder Vrees gedaan, zegt Kervyn: «De afgevaardigden van Vlaanderen «waren overtuigd, dat zij niet zouden «ophouden vrij te zijn, zoolang zij de «taal hunner vaderen zouden bewaren».

Dit hadden de mannen van 1302 hun geleerd en voorgehouden.

Dit mogen de Vlamingen van heden niet vergeten. Het gevaar dat ons bedreigt, is grooter dan ooit. Het gemak van verkeer met vreemde streken, de oneindige ontwikkeling van alle verbindingsmiddelen, de vervanging van eene wetenschappelijke taal, het doode Latijn, door levende talen, de gelukkige uitbreiding van het onderwijs, al die omstandigheden moeten ons met meer zorg dan ooit doen waken op het bewaren der moedertaal.

Bij al de vrije volkeren der wereld wordt de landtaal in eere gehouden. Zij is vooral de taal van het onderwijs van laag tot hoog.

Wij alleen maken uitzondering, en dewijl wij zooeven met fierheid mochten zeggen, dat ons land aan het hoofd staat in al de kringen, waarin der menschen bedrijvigheid van ziel en lichaam zich beweegt, moeten wij met droefheid bekennen, dat wij in zake van opvoeding door eigen taal den laatsten rang bekleeden.

Ik zal hier niet bewijzen, wat iedereen gevoelt, hoezeer zulk een stelsel in strijd is met het gezond verstand, met de grondbeginsels der opvoedkunde; hoezeer het nadeelig is aan de geestesontwikkeling van een volk.

Bij deze gelegenheid wil ik alleen het gevaar doen opmerken, dat er schuilt in dit stelsel op staatkundigen vaderlandsch gebied: hoe het strijdt met de zorg, die wij moeten hebben, wij klein volk tusschen machtige naburen, om onzen landaard te bewaren; hoe het een recht schendt, dat wel boven alle betwisting staat, het recht van zelfbewaring, het recht van zelfbestaan.

* * *

En zoowel als de zegepraal van 1302 het sein gaf van de uitbreiding onzer taal, zoo uit ik den wensch, — en ik ben overtuigd, dat ik hier de tolk ben van de duizenden Vlamingen, die mij aanhooren, ja van al de Vlamingen van het land — den wensch, dat de inhuldiging van dit prachtig gedenkteeken het sein moge wezen van eene machtige werking tot herstelling van onze taalrechten op ieder gebied.

De taal is de noodzakelijke voorwaarde van het leven van een volk. Het Vlaamsche volk wil niet sterven! Met Gods genade zal het leven, en zijne taalrechten doen zegepralen!

* * *

MM.

Een feest gelijk dit kan niet alleen eene gelukkige omstandigheid zijn om wat vreugde te scheppen.

Een gedenkstuk gelijk dit kan niet alleen eene gelegenheid zijn om het talent eens kunstenaars — hoe groot het ook zij — te laten uitschijnen; het kan niet alleen een versiersel zijn voor de stad, waar het wordt geplaatst; zelfs niet alleen eene gedenkenis van eene roemrijke gebeurtenis.

Het is en moet zijn:

Een dankbare hulde aan degenen, wier daden het vereert;

Een plechtige belofte, dat wij hunne voorbeelden zullen volgen;

Een wenk aan het nageslacht, opdat het even als wij zijne plichten jegens het vaderland zou beseffen en vervullen.

Het is een band, die het verleden aan het heden, en het heden aan de toekomst hecht.

Het is een eed in steen en brons, eed van getrouwheid aan het Vlaamsche volk.

Het staat geplant op den bodem zelf, waar de roemrijke daden gebeurden, die het moet vereeuwigen!

Het rust op de stoffelijke overblijfsels van de helden, waarvan wij de gedachtenis willen doen voortleven, en die, dunkt mij, heden nog in hun graf met ons trillen van vaderlandsche fierheid.

Het verheft zich als eene bede tot God, opdat Hij ons land zou blijven beschermen; als de bekrachtiging van onzen stalen wil van vooruit te gaan op den weg, door onze voorouders afgebakend.

Wij groeten u! o ongeschondene Vlaamsche Maagd, zinnebeeld van de reinheid onzer vrouwen, van de ontembare fierheid van ons volk.

Wij groeten u, o Vlaamsche Leeuw, zinnebeeld van den moed onzer mannen, van de onoverwinbare macht van ons volk.

Wij groeten u, o Vlaamsche land, ons vaderland! Uit alle gouwen, van alle standen, zijn uwe zonen toegestroomd in feestgewaad en jubelzang.

Zij zijn gekomen om u te vereeren, omdat zij u beminnen!

Zij zijn gekomen hier ter plaatse, waar hunne vaderen voor u gestreden hebben, met u hebben gezegepraald!

Gij erkent ze, niet waar, o Vlaamsche grond, vruchtbare schoot, waaruit ons ras, uw kroost, is gesproten!

Hoor hunne stem: het zijn nog steeds dezelfde Dietsche klanken.

Hoor hun gebed: het is nog steeds dezelfde God, dien zij voor u aanbidden, den God, die het wederrechterlijk geweld van den vreemden koning heeft bedwongen!

Vlaanderen den Leeuw!

Het is nog steeds dezelfden kreet, die uit al de borsten stijgt!

Kreet van fierheid voor het verleden!
Kreet van vreugde voor het heden!
Kreet van hoop voor de toekomst!
Kreet van liefde voor altijd!
Vlaanderen den Leeuw!

ALLERLEI NIEUWS.

DRUKPERS IN BELGIË. — «Le Fureteur» een klein tijdschrift gewijd aan drukpersaangelegenheden, heeft gedurende het jaar 1906 de verschijning gemeld van 252 nieuwe uitgaven in België.

Eenige dier uitgaven stierven kort na hunne geboorte, doch verscheidene zijn blijven bestaan.

Ziehier eenige belangwekkende cijfers aangaande de Belgische drukpers: In 1885 werden er in het land 829 dag- en weekbladen uitgegeven; 949 in 1890; 1,264 in 1895; 1,142 in 1900 en 1,830 in 1904.

De officieele statistiek gaat niet verder. Het is zeer waarschijnlijk dat er thans reeds meer dan 2,000 dag- en weekbladen zijn.

— OVER HONDERD JAAR kondigde een blad van Luik eenen dagelijkschen diligenciedienst aan tusschen die stad en Parijs, aan den verminderden prijs van 65 fr. 50 binnen het rijtuig en 60 fr. 50 op den bok.

De reis werd gedaan in 4 dagen.

Nu doet men het in 4 uren.

—o— **Pianos J. Ger Rue Neuve 38 Bruxelles.**

— EEN BOEK EN EEN BOEKJE. — Het grootste en het kleinste boek van de wereld zijn beide in het Britisch Museum, te Londen. Het eerste is een koloniale atlas van het oude Duitschland, dat in 1660, aan koning Karel II, van Engeland, werd aangeboden. Het is verbonden in koper, met zilveren hoeken. Er bestaat geene vrees dat het zal gestolen worden, want het weegt 300 kilos.

Het ander is een bijna onzichtbaar boekje, zoo groot als de nagel van den duim. Het bevat het volledig alschrift van het Nieuw Testament, in het begin der XVIIe eeuw gemaakt door eenen kunstenaar van Nuremberg.

— **Fabriek van Pianos**: Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Hagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne welluidendheid, duurzaamheid en voordeligen prijs. *Nieuwe Pianos, in huur geweest zijnde, met grooten afslag.*

Tien jaren waarborg.

Groote Prijs, in gemeenzaamheid, en **Gouden Medalie**, aan de Wereldtentoonstelling van Luik 1905.

— DE PHONOGRAPHIE. — De phonographie wordt thans in Amerika ook toegepast bij den parlementairen arbeid. Zoowel in de Tweede Kamer als in den Senaat te Washington zijn graphopoons in gebruik, tot het opteekenen van mondeling uitgebrachte verslagen. President Roosevelt heeft nu betzelfde bepaald voor het onderzoek dat de bekende «Interstate Commerce Commission», het Departement van Koophandel, in de Vereenigde Staten bezig is te houden.

De verklaringen der gehoorde deskundigen en andere personen worden graphophonisch opgenomen en op die wijze krijgt de voorzitter er kennis van drie of vier dagen vroeger dan langs gewonen weg van stenographische opteekening en daaruit verkregen drukwerk.

—o— *HET SCHIJNT* dat de liefhebbers van goeden koffie in vreugde zijn sedert zij de Chicorei « der Trappisten » Vincart te Silly gebruiken.

—o— WILT gij eene smakelijke borrel oude genever vraagt dan de vieux-système van het merk: *'T WIT STOOPKE*. Dit merk en die woorden moeten op het étiket staan; Opgelet dus voor het bedrog.

Verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeur handelaars.

⁂ *Repetitie.* — Die Jef speelt toch goed de zatlappen in de komedie, eh?

— 'k Geloof het wel! Hij repeteert alle dagen.

⁂ *Ook eene vraag.* — Jan de metser viel verleden week van eene hooge stelling. Men gaf hem voor den schrik een glas water.

— Ik zou wel eens willen weten, zei Jan, van hoe hoog men hier moet vallen om een borrel genever te krijgen.

— Broeder Alexis schat de bevolking der aarde op 1500 millioen; leeraar Ravenstein, van Londen op 1623 millioen. Van 1800 tot 1900 is ze verdubbeld. Volgens leeraar Ravenstein kunnen er 6000 millioen menschen op leven; volgens Pater Casteleyn, S. J., 10 maal meer dan nu. — Het getal mannen en vrouwen is omtrent gelijk. De middelmate van 's menschen leven is 33 jaar. Een vierde van de menschen sterft vooraleer zij 15 jaar oud worden. Op duizend zijn er nauwelijks een die aan 100 jaar geraken en twee die tachtig bereiken; zes op honderd geraken aan de 65 jaar. Alle secoonden sterven er ten minste 2, alle minuten rond de 150, alle uren 9000, en alle dagen 216,000. Tegen tien sterfgevallen zijn er elf geboorten.

Niets is gemeener dan de dood, en daar is niets waar min op gepeinsd wordt.

⁂ *Al te letterlijk.* — Kleine Piet: « Vader, wonen te Blankenberge menscheters? »

Vader: « Wel neen, jongen, hoe komt ge er aan? »

Kleine Piet: « In mijn leerboek staat: de bevolking leeft er van badgasten. »

Inning van slechte schuldvorderingen, L. LECOCQ C^y, deurwaarder, 1, rue Moray, 1, Luik. Telefoon 1365.

Dr P. DORTU, woont thans Boulevard de la Sauvenière 84, Luik.
Neus- keel- en oorziekten.
Raadplegingen van 2 tot 4 ure.
Zondags van 9 ur tot 10 ur ure.

BREUKEN
VOOR ALTIJD GENEZEN IN 10 DAGEN.
GEEN BREUKBAND MEER.
Heelkundige Inrichting St-ANNA
te Lanaeken, bij Maestricht, bestiend door de Eerw. Kleine Zusters van St-Jozef.
Vrouwenziekten, misvormde ledematen, aderspat, aderbreuk.
Spreekuren: Vrijdag's van 2 tot 6 uren.

Verandering van woonst. — M. DISCRY, Tand- en Heelmeester, heeft de eer aan zijne kalanten bekend te maken dat hij zijne woonst overgebracht heeft van de rue de la Casquette tot den BOULEVARD DE LA SAUVENIÈRE, 113, LUIK.

Maison Aug. FOURNIER.
Successeurs:
JEAN RANSY & Cie
Agents de change
3, RUE DES DOMINICAINS, 3, LIÉGE.

— ONMOGELIJKE MEDEDINGING. — Vraagt overal Petroolstoven en Lampen van het laatste gebreveteerd stelsel **A. Caby en Cie van Herstal**. Zij zijn de beste, de spaarzaamste, gewaarborgd onontplofbaar. Zonder reuk noch rook.

Tandheelkundig Kabinet van Dr Hubart. Heelkundige-Werktuigkundige-Tandarts, Avenue Blonden, 16, Luik, op den Boulevard, gansch neffens de Guilleminstraat.

ASTHMA
Gij allen die aan het **Asthma** lijdt, schrijft aan M. ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u GRATIS-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden van
POEDER en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

Boucher-Botly,
Winning Mellemon.
THOREMBAIS-LES-BÉGUINES

TE KOOP van 15 Maart tot Juni 1907:

EGTE RAS.	KIEKENS bij het uitbreiden.	EIEREN gewaarborgd bevruchtbaar.
Houdans	fr. .60	0,20 stuk.
Zwarte Brabantsche	0,60	0,20 »
Zwarte Minorke	0,60	0,2 »
Witte of vergulde Leghorns, koninginnen der legsters	0,50	,20 »
Grotesoorte Houdansch-Herbelsche	0,40	0,15 »
Witte eendjes van Merchtem	0,40	0,15 »
» » Laphigne	0,70	0,25 »
Jonge ganzen van Remagne	1,50	0,5 »
kalkoentjes	1,25	,50 »

Moeder hen, 3 fr. stuk,
per broeisel van 15 tot 25 kiekens.

Tegen remboursement. — Gediend volgens rang van bestelling.

Vrachtvrije terugzending der inpakkingen te Perwez-statie.

De bestellingen en briefwisselingen moeten in 't fransch gedaan worden.

Lloyds' Bank
Avance de Fonds
Officiers, Fonctionnaires, Etat, Provinces et Communes. Capitaux à placer sur hypothèques. Discrétion absolue. *2, Pont Kipdorp, Anvers.* Entrée Rempart Kipdorp (au second), de 9 à 11 et de 2 à 5 heures.

Café de la Renaissance
Passage-Lemonnier, Liége
Installation du chauffage central
Prochainement ouverture du Restaurant, entrée indépendante par le Passage Lemonnier.
PLATS DU JOUR — REPAS A LA CARTE
Diners dep. fr. 2-00: soupers dep. fr. 1-50
Pension

CYCLES EUREKA
les meilleurs et les moins cher
CONSTRUCTEUR
C. LEFÈBVRE, à Ciney
La plus ancienne Fabrique Belge.

Éclairage à l'Acétylène
« L'INCOMPARABLE »
16, rue de la Verveine, 16, Bruxelles.
SÉCURITÉ, SIMPLICITÉ, ÉCONOMIE.
Devis gratis.

Nombreux capitaux à placer
sur hypothèque ou dans bondes affaires industrielles et minières.
Avances pour bâtir et acheter propriétés.
ACHAT D'IMMEUBLES EN RENTE VIAGÈRE.
Achat de créances hypothécaires, nues-propriétés et inscriptions au Grand Livre.
ECRIRE OU S'ADRESSER:
45, rue Van Artevelde, 45, Bruxelles.

Maakt zelven uw gas.
Verlicht u door de lamp bij middel van essence (automobiel petrool). Verlichtingskracht van 100 bougies per bek. (Onkosten 2 centiemen per uur). Verwarmt u door het toestel bij middel van petroolgas. Het kookt eenen liter water in 3 tot 4 minuten. (Onkosten 2 centiemen per uur.) Prijs te beginnen van 15 franken.
Spaarzaam, Gezond, Zuiver en Eenvoudig. Zonder wiek, zonder rook, zonder reuk, zonder gevaar.
Kosteloose catalogen en inlichtingen. Algemeen depot Ed. LALLEMAND, te Hodister — Pepinster.

Steengroeven en Zagerijen
der leiachtige schiststeenen der Salm.
Fred. JACQUES
te Vielsalm, (provincie Luxemburg).
Leien voor daken, vloersteenen in gezaagde leien voor alle gebruiken der nijverheid en bouwkunst.
Regenputten, vergaarbokken, putten voor kolen, bevloering en plaveiing van keukens, pisbakken, watersteenen, fonteinbokken, bakken voor paarden en varkens, kribben, koeien, en hondenstallen, bedekking van muren, deuren vensterzuilen, trappen, randen van trottoirs, van tuinen, plinten, tuin- en herbergtafels, melkerijen, fruitkelders, platen voor billards.
Uitvoering van alle werken volgens plan en bestek.

HET
RAD DER FORTUIN

(36e VERVOLG.)

Deze soort van opwarmerij was juist helgeen Godfrey het allermeest vreesde. Zijne eenige bekendheid met die goede oude dagen in Afrika had hij geput uit de brieven van Lord Alwyn, en hij zou onmogelijk een lang gesprek over dit ontwerp kunnen houden zonder flaters te maken, zelfs al beriep hij zich op den nog zwakken toestand van het geheugen.

En nog mocht Godfrey het als een geluk beschouwen, dat deze noodlottige brief niet reeds vroeger gekomen was. Nu zou hij ten minste voor de ontmoeting tijd hebben tot nadenken en tot het herlezen van Lord Alwyn's brieven. Tijd gewonnen was in dit geval reeds veel gewonnen.

Hij schreef een kort maar hartelijk antwoord, zeggende dat tot zijn leedwezen zijn vertrek naar West-Indië, op raad van zijn geneesheer, hem belette zijnen ouden vriend thans te ontmoeten, maar dat hij stellig hoopte dit te mogen bij zijne terugkomst te doen hebben, binnen drie of vier maanden.

— Misschien, dacht hij bij het verzenden van dezen brief, misschien is hij binnen drie of vier maanden weer op reis gegaan. De man is toor een wandelenden jood geboren.

Maar zijn geest was bedrukt en het een zwaar hart stevende hij van Southamton westwaart.

XXII.

De *Zulia* danste op de golven van den noordelijken Atlantischen Oceaan, onder een grauwen hemel en bij een gierenden zuidwesterwind. Slechts drie van hare passagiers waren op het dek: Alice Burgoyne, zoo kalm als een bloem, dokter Wimborne, zoo kalm als de kapitein op de brug, en Godfrey Alwyn, die er uitzag alsof zijn laatste uur geslagen was. Het scheepje had buiten het Kanaal slecht weer gekregen, en bijna al de reizigers moesten, zooals men het in dichterlijken stijl wel noemt, aan Neptunus deerlijk tol betalen.

— Ge schijnt u niet bijzonder goed te voelen, Lord Alwyn? zegde Juffr. Burgoyne, ondeugend als altijd.

Godfrey schudde zijn hoofd en glimlachte als een boer, die tandpijn heeft.

— Niet geheel, hoewel ik toch wat beter ben, zegde hij. Flyn kookt voor mij eene telloor erwtersoep, een probaat middel, volgens hem, hoewel ik er ten sterkste aan twijfel. Hoe stellen het de anderen?

— Uwe moeder is nog zeer ziek, Eleanor wat beter, en Clara Hicover ook, dank de halve flesch champagne die ik haar ingegeven heb. Maar de meiden zijn vreeselijk en hebben meer oppassing noodig dan de dames. Wat ben ik blij dat ik er geen meegenomen heb. Antje Perkins verzocht mij om met haar te bidden, en Mieke Barker dacht te sterven en deed mij beloven een lok haar van haar af te knippen en dien aan haar verloofde te zenden, wiens adres zij mij gaf. De jonge Hicover is ook nog allerakeligst. Toen ik hem daareven vroeg of hij ook iets verlangde, gaf hij mij tragisch ten antwoord: « Enkel in vrede te sterven! »

— Arme kerel! viel dokter Wimborne medelijdend in. Wacht maar! Binnen drie dagen springt hij weer door zijn keel en eet hij den hofmeester de ooren van het hoofd.

Of deze voorstelling van den jovialen dokter letterlijk uitkwam, staat nergens geboekstaafd; maar zeker is het dat na enkele dagen reeds, zoodra men de Azoren voorbij was, de hemel opklaarde, de zee kalmer werd, en onze reizigers zich begonnen te verheugen in al de liefdadigheid van zonneschijn en blauwe golfjes. Alles herleefde in de frissche, malsche lucht.

Lady Alwyn had het meest te lijden gehad en herstelde het langzaamst. Heel hare vroegere majesteit was gebroken. Zij was zoo gedwee als een lam en zoo dankbaar voor kleine attenties, dat Godfrey werkelijk met haar te doen had en de rol van liefhebbenden zoon oprechter en hartelijker speelde, dat hem ooit tevoren mogelijk was.

— Wat is Lord Alwyn lief voor zijne moeder! zegde men tot elkaar. En Alice Burgoyne meende dat het voor Lady Alwyn niet kwaad zou zijn als zij met geregelde tusschenpoozen been en terug den Oceaan overstak, bijvoorbeeld tweemaal des jaars.

Doch de oude dame had daar geen plan op.

— Ik zal wel terug moeten, zegde zij tot Godfrey, die naast haar zat. Maar nooit van mijn leven krijgt iemand mij dan weer op zee. Ik ben vreeselijk ziek geweest, mijn jongen, en toen dien ontzettende storm losbrak, dacht ik stellig dat wij moesten vergaan.

— Maar het was geen ontzettende storm, moeder. Kapitein Burgess zegt dat het maar een stevige bries was, en dat wij geen erger weer gehad hebben dan gewoonlijk in dezen tijd van het jaar buiten het Kanaal.

— Dan beware de hemel mij voor een storm! Als ik zoo iets had kunnen voorzien, dan geloof ik dat ik niet zou zijn meegegaan, hoe ongaarne ik u uit oog verlies. Toch, als ik thuis gebleven was, zou ik geen oogenblik vrede hebben gehad. Och, ge weet niet wat een moeder voelt voor haar eenigen zoon, mijn jongen — zij legde teeder de hand op de zijne — en al tweemaal in korten tijd ben ik op het punt geweest u te verliezen.

— Arme moeder, dacht Godfrey, hoe zou ik ooit het hart kunnen hebben om haar de waarheid te zeggen? en deze gedachte bevestigde hem nog te meer in zijn voornemen om alles te laten zooals het was.

— Maar als deze reis, zooals wij hopen, uwe gezondheid herstelt, dan hoeft ge niet meer zoo ver weg te gaan, liet zij er op volgen. Ge trouwt dan en blijf thuis en maakt ons allen gelukkig. Als God het wil, dan zal ik in het oude huis nog het lachen van kinderen hooren, voor ik sterf.

Godfrey wist niet wat hierop te antwoorden. Hij voelde hoe moeilijk op den duur zijn besluit om niet te trouwen hem worden zou.

— Ge moet mij tijd laten, zegde hij, de oude uitvlucht te baat nemende. Er is toch immers zoo'n haast niet bij. Ik ben nog niet oud.

— Maar ik wel, en het leven is een ding van den dag. Ik huiver, als ik aan het gevaar denk... Hemelsche goedheid! Wat is dat?

Een knal als een kanonschot kwam als uit de diepte, en een oogenblik later werd het jacht heftig heen en weer geslingerd. De vrouwen grepen zich vast. Sommige mannen geraakten van de been, en Godfrey zelf belette met mocite dat Lady Alwyn's stoel omkantelde.

— De roerstang moet gebroken zijn riep de stuurman.

Een onderzoek door de machinist ingesteld, bevestigde deze meening.

— Is er gevaar bij? vroeg Godfrey aan den kapitein.

— Volstrekt niet, luidde het geruststellend antwoord.

— Maar als er een storm opsteekt?

— Als er een storm opsteekt voor wij het roer gerepareerd hebben, dan zou het lastig kunnen worden. Maar dat is niet waarschijnlijk.

De machinist meende dat de averij nog wel hersteld kon worden; doch met deze reparatie zou minstens een eetmaal gemoeid zijn. Middelerwijl schommelde het kleine vaartuig als eene wieg, de onaangenaamste beweging die een schip hebben kan. De dames en de meisjes werden opnieuw ziek, behalve de onverschrokken Alice Burgoyne, die hardnekkig weigerde het dek te verlaten. Zij was zoo moedig en zoo flink, dat Godfrey niet begreep hoe hij niet verliefd op haar geworden was en in stilte Lord Ribchester benijdde.

Gelukkig bleven de elementen zich rustig houden. Na anderhalven dag tobbens was het roer gerepareerd, en er werd zeil bijgezet, deels omdat de machinist bezorgd geworden was over zijnen kolen voorraad, en anderdeels omdat er gevaar bestond dat bij eene te snelle vaart, het roer opnieuw zou breken. Aangezien nu Godfrey volstrekt geen haast had om naar Engeland terug te keeren, zoo had hij er volkomen vrede mee, dat kapitein Burgess het maar heel zoetjes aanlegde.

De eerste haven, die zij zouden aandoen en waarin zij zich brieven hadden laten zenden, was New-Providence op het eiland Nassau. Na een kort verblijf aldaar zouden zij naar Havana stevenen, van daar naar Jamaica, dan over de Caraïbische Zee naar Trinidad, en eindelijk langs de Kleine Antillen weder huiswaarts. Dit reisplan was door Godfrey met studie zoo ontworpen. Hij wilde namelijk, om gegronde redenen, zooveel mogelijk de plaatsen te vermijden die intertijd zijn voorganger in deze zelfde streken bezocht.

Ondertusschen wisten de reizigers zich het leven aan boord wel aangenaam te maken. Het weer was verrukkelijk, zoodat alleen reeds het zitten op dek en het nietsdoen een genot was. Dokter Wimborne zong en speelde viool; de jonge Hicover blies fluit; zijne zuster en Alice hanteeren de banjo en in het salon was een piano. Er werd muziek gemaakt en gedanst, ook komedie gespeeld, met Lady Alwyn en de scheepsbemanning als toeschouwers. En zoo, hoewel het jacht slechts langzaam vaarde, gingen de dagen snel voorbij.

Doch deze toestand was te genoegelijk om lang te mogen duren. Op zekeren nacht, toen er bij tegenwind wat meer stoom was gemaakt, brak het roer opnieuw, met een schok die verscheidene slapers uit de kooi deed tuimelen. Al het mansvolk en Alice Burgoyne stormden naar het dek.

— Er is niets te vreezen? zegde de kapitein heel kalm.

— Wij moeten nu een noodroer maken. Dat is al wat er opzit.

(Wordt vervolgd).